

Húsvétra

(tinicsoport)

Öt fehérbe öltözött alak áll körben, a háttérben, lehetőleg lányok. de fiúk is lehetnek. Kezükből virág. Csendben állnak, lehajtott fejjel. Nemsokára lassú, kopogó léptekkel bejön a terembe három feketébe öltözött alak, fejükön fekete lepel, lehajtott fejjel. Az asztalhoz lépnek, amelyen egy gyertya és gyufa áll. Meggyújtják a gyertyát, és kezükkel eltakarják az arcukat.

Belép még az első beszélő, szintén fehérbe öltözve. Az alábbi mondja: (A háttérben halk zene, szomorú instrumentális, esetleg temetési.)

„Évenként szabályosan, szinte monotonon ismétlődnek ünnepeink. Mégsem lehet föllapozni a tavalyi, vagy az azelőtti ünnepeinket, gondolatainkat az idén. És rendjén van ez így. Kínos lenne például egy múlt év húsvétjára készült prédikációt változatlanul elmondani ma.

Az ismétlődő, de sohasem ugyanolyan ünnepeink sorában számomra kiváltságos helyet foglal el az idei Húsvét.

Kezdem megérteni, hogy ez a legcsodálatosabb, legjelentősebb ünnepünk. Hiszek Húsvétban, a föltámadásban. Húsvét a hitemet jelenti. Azt, hogy: mégiscsak lehetséges!

Lehet!”

(Herjeczki Géza: Húsvét)

Bejön a következő “beszélő” a másik oldalról. Az alábbiakat mondja: (A háttérben képek az elmúlásról: avar, hervadt virág, lehullott kismadár, lemenő nap, a kereszt maga, síró asszonyok stb.)

“Nem válhat soha életem értelmetlenebbé, mint Krisztus leesett, értelem nélküli álla a kereszten.

Nem lehet soha sivárabb lelkem, mint a keresztről a semmibe-meredő fénytelen szempár. Nem lehetek soha akaratlanabb, közömbösebb, mint a kereszten függő mozdulatlan test.”

“Amikor érzem, hogy ujjaim közt esik szét akaratom;

amikor az utak bezárulnak körülöttem;

amikor belémlopakodik a kétségbeesés: hát még az egymásnak-rendeltek találkozója is elmaradhat? - földereng akkor előttem a szegzett kéz, a szavak-nélküli tátott száj, a megkövesedett szem, a megőszült szakáll.”

(Herjeczki Géza: Húsvét)

Bejön a harmadik “mesélő” a másik oldalról. Az alábbiakat mondja:

“Egyszerre magasba lendül céltalanul csüngő kezem. A megértett Nagypéntek után hozsannát kiált.

Hát mégis! LEHET, kiáltom, s éledő értelmem betűzi a szót:

Lendület, Erő, Hit, Eredmény, Teljesség.

Húsvét. Nem-értelmetlen, nem-holt, nem-savanyú élet.

Életelemem, életheletőségem ez a Húsvét. Csalódásaim, kétségeim, kereszteim, nagypéntekeim föloldódhatnak, mert Húsvét a győzelem. A lehetőség.”

(Herjeczki Géza: Húsvét)

Elhalkul a zene, nincs több kép. Az előtérben a három mesélő leguggol. A háttérben a lányok elkezdik énekelni hangosan azt az éneket, hogy “A Lélek és a Menyasszony mondja: Jövel!” Belép kétoldalról még két fiú, kezükben kancsó, vízzel töltve. Megállnak a lányokkal szemben, a kancsókat feléjük nyújtják, és ők is énekelni kezdenek. Amikor befejezték az éneket, leteszik a kancsókat a mesélők mellé, majd beszélni kezdenek a fekete ruhás nő felé, a másik három mesélővel együtt. A három gyászoló felváltva válaszol nekik.

Fehérbe öltözött beszélők:

“Ha elhangzott
a szó: halott,
sokan hiszik.

Szerintem
éppen akkor
születik.”
(Emily Dickinson)

A három gyászoló:

„Nagy kín után csak üres kéj marad –
A kövült idegek mint sírkövek –
A merev szív kérdi, ő szenvedett,
És tegnap vagy évszázadok előtt?

A gépies láb körbejár –
A földből, légből, semmiből
Merev, közönyös
Út kinő,
Kvarcmegnyugvás, akár a kő –

Az ólom-óra ez,
Ha túlélte, emlegetett,
Mint fagsérültnek hóra gondolás –
Elébb fagy, kábulat, majd megadás –“
(Emily Dickinson)

A fehérbe öltözött beszélők:

“Így gondolhatták akkor az asszonyok az Ő sírjánál is... Minden lépés, minden mozdulat fájhatott. Micsoda gyötrelem...”

“Kétségbeesés s félelem
Olyan különböző,
Mint hajót törő pillanat
S a roncsot előző.

A tudat meg se rebben,
Mebékélt, mint a szem
A szobor homlokán, ami
Tudja, világtalan.”
(Emily Dickinson)

Gyászolók:

„Ékszer tartottam ujjaim közt,
Így alszom el.
Meleg volt, száraz szelek fújtak,
Nem veszhet el.

Reggel a gemma ujjaim közt
Nem volt helyén.
Most ametiszt-émlékezés
Csak az enyém.”
(Emily Dickinson)

Beszélők:

“Pont így panaszkodhattak ők is, mikor a Mester sírjához közeledtek.”

Gyászolók:

„Ki holt, nem tér már vissza. Emléke ital, lelke issza. Halál-émlék, halál-ital...”

Beszélők:

“Ne csüggedj! Hisz él még a remény! Menni kell tovább, talán a feltámadáskor őt majd újra látod.”

Gyászolók:

“Nem!”

“Alabástrom kamrába zárva
Nincs soha reggel
És nincs soha dél,
Jámborak szűnnek a feltámadandók –
Selyem a padlás,
Kő a fedél.

Felettük csillog
Várában a szellő,
Egykedvű kalászon zümmög a méh,
Madár füttyöl el-elakadozva –
Mi porladt itt el, mily bölcsesség!

Följük évek s mennyek sorakoznak,
Világok vájják
Íveiket,
Hullanak diadémok és tűnnek a dogék,
Mint a hó korongján a jelek.

Tavasza ráz ajtót,
De az echo dermedt,
Dérből az ablak
S a kapu befagy.
Márványkamrákban napfogyatkozások,
Korszakok falkái ott porlanak.

Tavasza ráz zárat,
De a csend dermedt,
Északi tájról szabadúl a fagy,
Jégcsapok kúsznak sarki üregből,
Márványban az éjfélt megcáfol, te Nap!”
(Emily Dickinson)

Beszélők:

„Azt nem lehet! A Nap erős!”

“Hagyd őket most, a gyász süket szódra.”

Megáll a zokogó fekete ruhás alak előtt az egyikük, félig a közönség felé fordulva. Kezét a vállára teszi. Az alábbiakat mondja:

“A szenvedőn kívül reked minden vigasz.
Lassan ömlik el rajta az égető gyász.
Úgy koppannak a fájdalomra a szavak,
mint gyémántkorsón törpék mancsa.
A gyötrelmek készítteti már a nagy útra,
kifarag belőle minden birtoklást.
Iszonyat és kín fejét simogatja,
mint hercegnőt rabszolgái a nász előtt.
Reményt nem ad napfény, sem levegő,
csak az a földöntúli zene,
melyet a szenvedés lüktet ereibe.
Keserű izzásban, idegeit megfeszítve,
már a legnagyobb Úr kezeit fogja.
Ne zavard csekély vigaszoddal!”
(Borzási Johanna: Vigasz)

Egy másik beszélő:

„Aprócska vigasztalás itt mit sem ér, halljuk hát a nagy érveket! A csend után jöhet a valódi üzenet! Dobd el mérges italod, idd ki az üde életet!”

Egy másik beszélő:

“Üdvösségünk reménységre szól. Viszont az a reménység, amelyet már látunk, nem is reménység, hiszen a mit lát valaki, azt miért kellene remélnie? Ha pedig azt reméljük, amit nem látunk, akkor állhatatossággal várjuk.” (Róma 8:24)

Egy másik beszélő:

“Tudom, hogy tudod már, de mégis elismétlem, mint gyógyírt lelkedre:”
“Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.” (Róma 8:28)

Egy másik beszélő:

“Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róma 8:32)

Egy másik beszélő:

“És aki feltámasztotta Őt a halálból, ne lenne képes minket is kihívni a sírból, mint régen a negyednapos Lázárt?”

Egy másik beszélő:

“Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trónus felől: “Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” (Jelenések 21:4)

Egy másik beszélő:

“És ezt mondta nekem: “Megtörtént! Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Én adok majd a szomjazónak az élet vizéből ingyen.” (Jelenések 21:6)

Egy másik beszélő:

“Azután megmutatta nekem az élet vizének folyóját, amely ragyogó, mint a kristály, s az Isten s a Bárány trónusából ered.” (Jelenések 22:1)

Egy másik beszélő:

“A Lélek és a menyasszony így szól: “Jöjj!” Aki csak hallja, az is mondja: ”Jöjj!” Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!” (Jelenések 22:17)

Egy másik beszélő:

“Amikor kilépett a sírból, maga alá gyűrve a poklot és halált, örök öröm hajnala virradt ránk. S ti itt siratnátok halottakat, miközben az élet betölt mindent? Az asszonyok rohantak elhirdetni a hírt: feltámadott! Halottatok sincs már sírban, kiolvadt a fagy, a lélek szabad.”

A három gyászoló, felváltva mondja a három szakaszt, mosolyogva, felderülve, kihúzva magukat:

“Micsoda nehézfejű
tanítványaid vagyunk,
Uram!
Bambán bámulunk
az üres sírba.
Kétségbeesetten kotorászunk
dolgaink között:
“itt kell lennie!”

Téged nem háborít föl
Konok hitetlenségünk.
Mellénk állsz.
Meggérded: kit keresünk?

Újra megteszed
a lehetetlent:
korlátok közé szorult
tekintetünk kötelékeit
megoldod
föltámadott arcod
ragyogásával.“
(Herjeczki Géza: Föltámadott)

A fehér és fekete alakok kihúzzák magukat, félkörbe állnak, megfogják egymás kezét és egy nagy mosollyal elhagyják a színt egy húsvéti éneket énekelve, pl. Pintér Béla – Magasztald az Istennek Fiát.